

Лелія

Леся Українка

(Казка для дітей)

У невеличкій кімнаті лежить на ліжку слабий хлопчик. Лежить він, не спить, дивиться, широко розкривши оченята, на вікно, заслонене хустиною: хустина не зовсім заслонила вікно, збоку трохи видко шибку й видко, як палає смужка блакитного світла аж додолу.

– Павлусю, куди ти так дивишся? – спитала мама хлопчика, бо то ж мама сиділа й гляділа свого слабого сінка.

– Та я дивлюся на ту смужку. Мамо, звідки вона? З чого вона? – сказав хлопчик.

– То місяць так світить, Павлусю, то світло, а заслонити вікно, то й не буде смужки. Може, заслонити? – спитала мама.

– Ні, не треба, – так гарно.

– Не дивись, Павлусю, краще засни, – ти ж слабенький, тобі треба заснути.

– Мамочко, я ще не хочу спати, мені так гаряче... Я не буду спати, краще ти мені казочку розкажи.

– Яку ж тобі, моя дитино, казочку розказати?

– А от ти колись мені розказувала про тих маленьких діточок, що то живуть у квітках, вони зветься ельфи: ти казала, що в кожній квітці живе маленький ельф або ельфа, що вони щоночі виходять з квіток і грають, танцюють, співають. Мамо, а яка найстарша ельфа? Ти ж казала, що у них є цариця. Яка вона?

– Вона, Павлусю, зветься Лелія, бо живе у самій найкращій лелії в світі. В якій квітці ельф живе, то так і зветься, як та квітка.

– Мамочко, голубочко, – почав просити Павлусь, – розкажи мені що-небудь про тих ельфів, я так люблю, як ти про них розказуєш.

– Ні, Павлусю, вже пізно ті казки казати, нехай-но завтра вдень, а то тепер тобі спати пора. Се казка довга, все одно тепер не скінчу, то ти все будеш думати про неї та й до світу не заснеш. От краще я засною від тебе свічку, то ти собі спатимеш, а завтра встанеш здоровенький, будемо тоді й казки казати, і все гаразд буде. Спи, моє любе хлоп'ятко!

Мама заслонила свічку великою книжкою, щоб світло не падало Павлусеві в очі, поцілувала Павлуся, мовивши «добраніч», а сама сіла на крісло біля його ліжка з шиттям в руках і ждала, поки він засне. Але Павлусь не спав, він дивився, як мама шие. Голка все блись, блись... Тепер вже не так хутко...

Далі Павлусь почав знову дивитись на ту ясну смужку, що падала з вікна. Він все думав про мамині казки: «Яка то шкода, що мама не схотіла казати мені казки. Тепер так нудно. Коли там ще я засну... А яка та Лелія? Чи така маленька, як усі ельфи? Мама каже, що ельфи такі, як метелички маленькі... Яка тая Лелія?» Павлусь дивився на смужку і все думав, думав, довго так...

І от здалося йому, що смужка та затремтіла, почала темніти, мовби хто заслонив її тінню. Павлусь підвівся трохи, глянув, – коли бачить, аж проти нього стоїть якась постать, немов людська. Він спершу злякався трохи, потім же бачить, що то щось зовсім не страшне, – таке маленьке, немов якась дівчинка малесенька; от він і нічого, перестав боятися. Дивиться на ту дівчинку, а вона така гарнесенька: очиці ясні, кучері довгі, сріблясті, сама в білій прозорій шаті, на голівці малесенька золота коронка, ще й крильцята має хороші та барвисті, як у метелика, так і міняться різними барвами, немов тая веселка. В рученятах у дівчинки довге стебло, квітка білої лелії, і пахне вона на всю хату. Павлусь глянув на дівчинку і зараз якось пізнав, що це цариця Лелія, – а він же так хотів її побачити.

– Ти Лелія? – спитав він у дівчинки.

– Так, я Лелія. Я чула, як ти про мене розпитував, от я й прийшла до тебе. Ти радий?

– Радий, дуже радий! – покликнув Павлусь і простяг до неї обидві руки. Лелія усміхнулась, та так любо, аж в хаті ясніше стало і місячна смужка порожевіла.

– Може, ти хочеш зо мною куди полетіти? – спитала у Павлуса Лелія.

– Як же я полечу? Хіба в мене є такі крила, як у тебе? – сказав Павлусь. – Я не вмю літати.

– Ну то я тебе візьму на руки.

– Ти... ти ж така маленька, а я більший від тебе, я тяжкий.

– То нічого, – сказала Лелія і знов усміхнулась, потім торкнула Павлуса квіткою своєю, і раптом Павлусь почув, як він сам зробився квіткою, тільки не лелією, а рожевим маком. От Лелія взяла його в ручку, притулила до себе і швиденько вилетіла з хати в садок. Всі квіти в садочку склонились перед нею і захитались, з них почали вилітати маленькі діточки – ельфи.

– Спіть, спіть! – сказала Лелія їм. – Сеї ночі я не маю часу бути з вами.

Ельфи повлітали знов у квітки, квітки постулялися і поснули.

– Ну, Павлусю, куди ж ми полетимо? – спитала Лелія.

– Куди хочеш, – відповів Павлусь, бо він, хоч і зробився квіткою, однак міг словами говорити.

– Понесу ж тебе он у той панський садок, що то на горі: там ростуть мої сестри, молодші лелії, може, вони нам що цікавого розкажуть.

І Лелія знялась угору, швидко-швидко полинула, далі спустилась у панський великий сад. В саду стояв пишний палац, у деяких вікнах в палаці було світло: видно, пани ще не спали. Але в саду не було нікого. Лелія стала просто у квітнику, а там же то лелій білих – сила. Тихо-тихо так стоять і не хитаються.

– Ото сплять, – гукнула на них Лелія, – і не чують, що ми коло них. А вставайте лишень, ви, – і Лелія торкнула їх своєю квіткою.

Раптом всі лелії захитались і заговорили, з кожної квітки виглянуло бліденьке личко ельфа.

– Вибачай, царице-сестрице, – забриніли вони, – якби ти знала, як ми пізно поснули.

– А чого ви пізно засипляєте? Хто ж вам спати не дає? – гнівно Лелія спитала.

– Ох, нам же нема спокою ні вдень, ні вночі. Ох, бідні ми квіти!

– Що вам таке? Чого ви бідкаєтесь?

– Та де ж нам не бідкатись! Удень нас полють, руками займають, листя обривають, а часом і віку збавляють, гострим ножем стинають, несуть нас у велику хату, у панську палату, поставлять у воду, гублять нашу вроду. Ох, сестрице, скільки нас погинуло, любий світ покинуло... От було недавно свято, – кільки ж нас було потято!

– Бідні, бідні мої сестриці, – мовила журливо Лелія, і в очах слізеньки заблисли. – Що ж, мої любі, за те маєте вигоду: глядять вас, жалують, втішаються вами, поки ви в садочку – життя ваше красне.

– Ой, не красне воно, не красне, – життя наше нещасне. Скільки в садочку стояли, щастя-долі не знали... Темненької ночі ми до сну охочі, головоньки схилимо біленькі, – де візьметься панство вельможне, заможне, паничі й панянки молоденькі. Веселі співи гучні, музиченьки бучні не дають нам спати до півночі... Нащо нам вигода та така догода! Ми зовсім до неї неохочі...

Замовкли бідні лелії і низько похиляли свої білі головоньки.

Коли се одчинилися в палаці великі скляні двері, і вийшла молода панна, убрана в хорошу білу сукню. Вона сіла на ганку і якось неохоче дивилася на той садок, залитий місячним сяйвом.

– Ах, як голова болить, – мовила вона сама до себе, – навіть по ночах спати не можу! А се все з нудів, я знаю. Де ж таки! Гину тут на безлюдді, в селі. Сиди цілий день, як заклята, нема з ким і слова мовити. Правда, увечері гості приїздять, але то такі гості!.. вони вже мені обридли. Та мені тут все обридло: і сей садок, і сей дім, і квітки. Все у нас таке нецікаве, от хоч би й сі квітки. Хто ж видав, насадити таку силу сих лелій, та ще й білих! Якби хоч лелії які цікавіші – рожеві чи пасасті, а то... Вже білі лелії можна знайти у кожному міщанському та навіть у хлопському садку. А пахнуть як, аж в голові морочиться, жадної делікатності нема в тих квітках. Піду звідси, а то ще гірше голова розболиться! – І панна пішла знов у палац, причинивши з досадою двері.

Лелії так стало шкода своїх погордованих сестриць.

– Шкода мені вас, дуже шкода, – мовила вона до них, – та що робити, коли я не маю сили перенести вас звідси куди інде. Нічого я вам не пораджу, мої безталанні...

Лелія пройшла стиха біля всіх лелій, журливо дивлячись на них, коло крайнього кущика вона спинилась.

– А де ж моя сестра наймолодша? – спитала, показуючи на порожнє місце скраю.

На відповідь лелії знову забриніли:

– Немає сестриці, немає, – в іншому садочку процвітає. Віддала сестрицю наша панна: випросила дівчина Мар'яна, за щирю свою роботу влітку випросила щонайменшу квітку. Немає сестриці, немає, – в іншому садочку процвітає.

– Треба буде її відвідати, як там вона в іншому садочку мається, – мовила Лелія і хотіла ще про щось розпитати, але Павлусь попросив летіти далі. Сказав, що йому тут невесело, – лелії засмутили своїми розповідями.

– Ну, то полинемо у велике місто, там, може, щось веселіше побачимо.

Лелія знялась високо вгору, і в одну мить Павлусь побачив велике місто, широкі вулиці, блискуче світло, розкішні крамниці, а на вулицях, – що того люду! Люди метушаться, – ті сюди, ті туди, аж в очах миготить! Павлусь і Лелія тихо линули понад юрбою і придивлялись до крамниць, там-бо у вікнах було виставлено багато всякого дива, там і ляльки, там і цяцьки, там і ласощі різні, і золоті оздоби, і сукні коштовні, і книжки з малюнками... та де! Всього ані списати, ні переказати, що там було!

Лелія спинилась біля одної дуже великої крамниці, там в освіченому вікні стояло багато квітів. Хороші то були квіти! Яких тільки там не було, – всякі були, які лише є на світі! Були навіть такі, яких ніде не буває... Рожі, лелії усяких барв, конвалії, фіалки та ще якісь дивні сріблясті й золотисті квіти, хто їх зна, як і звуться. І всі ці квіти у віночки звиті та в пучечки пов'язані, а деякі так галузками порозкладені: та все такі розкішні та красні, аж сяють.

Павлусь аж руками сплеснув.

– Ох, які ж красні квітки! Я таких ще й не бачив. Куди леліям, що там у саду! Леліє, поговори з ними, нехай вони тобі що-небудь розкажуть,

– Ні, Павлусю, вони нічого не розкажуть, вони не можуть говорити, бо неживі.

– Неживі? Як же вони вирости такі гарні, коли неживі? А чому ельфи не сидять в них?

– Ельфи, серденько, не сидять ніколи в таких квітках, бо ці квітки не справжні, вони зроблені, через те не пахнуть і листя мають грубе, шорстке, а ми не любимо таких квітів і сидіти в них не хочемо, хоч би як були майстерно зроблені.

– То вони зроблені? – якось невесело мовив Павлусь, – А хто ж її робить, з чого, як?

– А от я тобі покажу, коли хочеш, де їх роблять, – і Лелія знялася вгору з Павлусем, аж на четвертий поверх тої ж таки самої кам'яниці. Павлусь глянув, бачить – якась кімната з голими стінами, брудними, серед хати довгий стіл, нічим не накритий, а на стелі купа різних шматок, дротів, бавовни, ниток, стоять слоїки з

клеєм, в них повстромлювані квачики, в мисочках розпроваджені фарби різні, позолота, і всього того так багато, всюди такий нелад! За столом, на лавках, сидять дівчата, убрані по-міському, але надто вбого, запнуті брудними фартушками; кожна дівчина має ножички і багато маленьких шильців, колодочок, лещаток; перед кожного дівчиною лежить купа отого шмаття та дріб'язку.

Одні дівчата витискають гострою машинкою листя та пелюсточки, другі вправляють дроти в те листя, треті фарбують, четверті крохмалять, завивають та розправляють, п'яті роблять серединки з бавовни та ниток, а остатні вже клеять пелюсточки докупи й роблять з них квітку, востаннє підмальовують, поправляють, закручують – і квітка готова.

Дівчата роблять мовчки, хутко, не одриваючись од роботи. Вони не уважають, що кругом такий бруд і нелад, що одежа, руки в них забруднені фарбою та клеєм, – їм нема часу на то уважати, вони звикли до сеї роботи. Вони не уважають, що важко потомились, поблідли від сидні в душній хаті за марудною роботою, що в хаті тхне фарбою та клеєм, аж дихати важко, їм нема часу на це уважати. Аби робота йшла хутко, аби їм більше зробити, – бо яка робота, така й плата! Та якби ж так, а то плата ще й менша від роботи. А он біля дівчат походжає найстарша робітниця, вона настановлена, щоб глядіти, аби хто чого не зіпсував чи не вкрав, аби робота йшла сквапно та справно, – треба статкувати!

В кінці стола дві дівчини, схилившись над роботою, стиха розмовляють, бо найстарша далеко, не почує.

– Ой серце Катрусю, – говорить одна, вправляючи дрiт в зелений листок, – ой, як мені хочеться їсти, – просто аж руки трясуться! Тож то від самісінького ранку нічого не їла! Прийшла я сьогодні пізно на роботу, – і сама не знаю, як се я так спізнилась! Та от, мене не пустили обідати, та ще й кажуть, що не заплатять за сей день нічого. Нащо, мовляв, спізнюєшся! Ой біда, та й годі...

– Правда, що біда, – відповіла друга дівчина, – а от я то вже ніколи не спізнююся на роботу, хіба що вже... Ой мені лишенько, – скрикнула раптом і оглянувшись на тай куток хати, де була найстарша.

– Що тобі, Катрусю? – запитала товаришка.

– Цить, цить, а то ще почує. Ой лихо, що я наробила, – та я ж миску з фарбою перекинула, скільки шмаття поплямила! Що ж мені тепер буде? Пропала моя плата... Мовчи, серденько, нікому не кажи, може, воно так минеться!

Але найстарша побачила, що там в кінці стола щось негаразд, і вже бігла до дівчат.

– А що тут уже накоїли? Га!.. – гукнула вона, та так грізно та голосно, що Павлусь аж затремтів.

– Ой Леліє, – скрикнув він, – неси мене звідси, я не хочу тут бути. Тут погано, бридко, страшно.

Лелія миттю спустилась на землю.

– Може, хочеш знов на квітки подивитися, на ті, що у вікні виставлені? – спитала вона.

– Ні, ні, не хочу, я зовсім тут не хочу бути, в цьому місті, не треба мені сих бридких квіток, я хочу додому, до мами!

– Ну, добре, додому, то й додому, а от тільки я ще хотіла би полинити до своєї молодшої сестриці, що росте у селянки в садочку, – як то вона там мається!

– Мені, Леліє, вже не хотілось би нікуди летіти, але як вже ти. так хочеш... Тільки не будьмо там довго!

– Ні, ми туди ненадовго.

Лелія полинула швидко-швидко; Павлусь бачив, як миготіло світло по вулицях міських у нього під ногами, як поспішались та метушились юрба людей... Хвилиночка, мить – і вже зникло місто. Здається, хутко летіли, однак Павлусь побачив, що вже день займається і світло рожеве ранньої зорі бореться з блакитним

світлом місяця. Лелія тихо спускається додолу біля якоїсь маленької, низенької, похилої хатинки. А, се ж хатина знайомої дівчини Мар'яни, – Павлусь зараз пізнав. Се ж його рідне село, а дівчина – їх сусідка. Павлусь не раз у неї бував. Он і грядочка з квітками – така малесенька, а чого там тільки нема – і чорнобривці, і тоя, і любисток, і рута, й канупер, і м'ята кучерява, ще й повної рожі кущик невеличкий, та все те барвінком хрещатим обплетено. Посередині росте біла лелія. Видко, що господиня за лелію дбає, – обполола чистенько, ще й прутиками обтикала для захисту. А лелія ж то розцвілася, – напрочуд! Онде ж і господиня сама, дівчина Мар'яна, вона походить між квітками, а за нею ходить її братик, білоголовий хлопчина, і носить збан з водою. Мар'яна показує йому, де поливати, а він поливає. Могла би вона й сама тес зробити, та знає, яка то утіха для малого брата, коли вона дозволить собі помагати.

– Слухай, Івасю, – озвалася Мар'яна до брата, – ти ж добре полий оцю білу квітку. Вона зветься лелія – знаєш? її треба добре поливати, бо вона недавно пересаджена, то треба, щоби прийнялась. Та тільки ти помалу, щоби не зломив часом. Або дай краще я сама поллю!

Івась не хотів було дати збанка, але Мар'яна таки полила сама свою дорогу квітку.

– А правда, Івасику, чи моя лелія хороше пахне? Правда, хороше?

– А невже ж ні! – мовив хлопчик, нахилиючись обережно над квіткою. – Вона краще пахне за всі квітки.

– Отож-то, – втішно сказала Мар'яна, – отже, слухай, Івасику, я от зараз піду на роботу, як поснідаємо, а ти тут наглядай, щоби кури в квітках не греблися та щоби хлопці часом не зламали моєї лелії. Будеш глядіти?

– Буду.

– Ну, то добре ж, як будеш глядіти, то я тобі яке пуделочко або цукру від панів принесу, а як не глядітимеш, то буду гніватися на тебе, бо ти знаєш, яка то квітка! Як сю зломлять, то де я другу дістану?

– Добре, добре, буду глядіти.

Мар'яна з братом розмовляючи пішли в хату снідати. Тоді Лелія з Павлусем приступили до білої лелії.

– Здорова, любя сестрице, Леліє-царице, – забриніла вона, вгледівши їх, – де ти літала, де ти бувала? Чи моїх сестричок не видала?

– Видала, видала і про тебе розпитала.

– Як же вони маються, мої сестриці, мої любі жалібниці? Чи згадують про сестру молоденьку, про лелію біленьку?

– Згадують, згадують, щодня плачуть по тобі.

– Нехай же не плачуть, нехай не ридають, тільки нехай добрим словом спогадають. Я ж тут маю таку вигоду, як ще не мала зроду. Ще мені в дівчини краще, ніж у княгині, мені в цій квітниці краще, ніж цариці, – красую, пишаю, лишенька не знаю! Моя любя Мар'яночка краща мені, як сестричка, – як на неї подивлюся, мов до сонечка всміхнуся. А дівчинонька Мар'яна щовечора і щорана мене поливає, поле, доглядає. Ще сонце не сходить, а вже моя господинька з хатини виходить. Вийде моє серце, ухопить відерце, біжить до криниці, набере водиці, щоби було чим поливати квіточки в квітниці. Як нас поливає, то кожного ранку співає веснянку:

А в тому саду чисто, метяно,
ще й хрещатим барвіночком
дрібно плетяно.

Бринить голосочок, як срібний дзвіночок, по садочку лунає, та вже й соловейко, що співа раненько, так співати не здолає! Пісня до роботи додає охоти, а Мар'яні вдень не до гуляння – на роботі з ранку до смеркання. На чужому полі ніжки натомила, на чужій роботі ручки натрудила, на чужих городах цілий день полола, бур'яном колючим руки поколола. Ой то ж натомилась, як прийшла додому, то аж

похилилась. Стала приступать їй до серця досада... Глянула на мене: «Ти ж моя відрада! Ой ти ж моя мила, лелієчко біла, як же ти цвітеш пишно, як подивлюся, аж усміхнуся, так мені з тебе втішно! Я ж тебе, квіточко мила, за свою працю заслужила, на свою долю посадила, – рости ж, леліє, розкішна, красна, щоби була моя доленька щасна».

Так співала, розповідала молоденька лелія, а цариця Лелія слухала та всміхалася радісно, так-то вже вона раділа, що її сестриця така щаслива і така мила своїй господині. Приступила вона до сестри, торкнула її своєю квіткою, що мала в руках, і промовила:

– Рости ж, леліє, розкішна, красна, щоби була доля щасна!

Раптом та молоденька лелія виросла висока, висока, квітки на ній дивно розцвілися і спалахнули світлом сріблясто-рожевим, на листі засвітилася діамантова роса і різними барвами замиготіла, заграла і зникла. Павлусь глянув, аж він у своїй кімнатці, лежить на ліжку.

– Леліє! – скрикнув він. – Я ще не хочу додому, я хочу знов у той садочок, неси мене!

Лелія стояла перед ним рожева, мов хмарка на сході сонця.

– Ні, любий, – мовила, – нехай іншим часом, на сей раз досить, мені ніколи, ще маю багато роботи. Он вже день. Прощай, будь здоров!

Лелія торкнула його квіткою, потім нахилилася, поцілувала, кивнула голівкою і зникла. Павлусь простяг до неї руки, хотів голосно гукнути і... прокинувся.

Дивиться, аж сонячний теплий промінь палав просто йому в очі, а над ним стоїть його мама і цілує його в чоло, промовляючи:

– А, ти вже встав, прокинувся! Моя люба дитино. Ну, як же маєшся?

– Добре! – відповів Павлусь, обіймаючи її. – Зовсім добре... А знаєш, мамочко, який мені гарний сон приснився? Мені снилася **Лелія!**